

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.612 van 23 november 2017
in de zaak A. 223.567/XIV-37.543**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 oktober 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 191.955 van 13 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 oktober 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) doch zonder uiteen te zetten op welke wijze

het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In punt 2.7.1. van het bestreden arrest wordt uitgebreid ingegaan op door verzoeker aangevoerde elementen ter beoordeling van de proportionaliteit van de uitsluiting van internationale bescherming doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat deze “niets af[doen] aan de ernst van de misdrijven waarvoor hij in 2003 veroordeeld werd”. Daarmee voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Zoals in het bestreden arrest terecht wordt gesteld, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een schending van het recht van verdediging pas tot nietigverklaring kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder de onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt te dezen vast dat verzoeker “geen valabele elementen bijbrengt die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure”. In de mate dat verzoeker betoogt dat het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan beschouwd worden als “effectief middel om zijn rechten van de verdediging uit te oefenen”, voorziet artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over

volle rechtsmacht beschikt wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verbiedt weliswaar dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd.

Verzoeker houdt voor dat het indienen van een verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, “zonder dat de eiser gehoord werd”, niet kan worden beschouwd als een effectief middel om zijn recht van verdediging uit te oefenen. Hij stelt dat die procedure hem niet de mogelijkheid gaf om alle feiten en aspecten voor te stellen “aangezien de procedure voornamelijk schriftelijk is, zonder dat de eiser gehoord werd”.

Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag vermits in het bestreden arrest uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat verzoekers opmerkingen en die van zijn raadsman werden gehoord. Zoals hoger is vastgesteld, worden verzoekers opmerkingen over de proportionaliteit van de uitsluiting van de subsidiaire bescherming ingevolge zijn strafrechtelijke veroordeling van 25 februari 2003 in punt 2.7.1. van het bestreden arrest weergegeven en beoordeeld. Verzoeker geeft niet aan welke elementen hij niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben kunnen laten gelden, laat staan dat die andere elementen tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden. Vermits verzoeker niet aantoonde dat de voorgehouden onregelmatigheid tot een andere afloop van de zaak had kunnen leiden, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig november tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams